

Nieuw en oud: Mike Mannaart en Marc Janssen tijdens consulentenweekend 2007 (foto: Joos Versfelt).

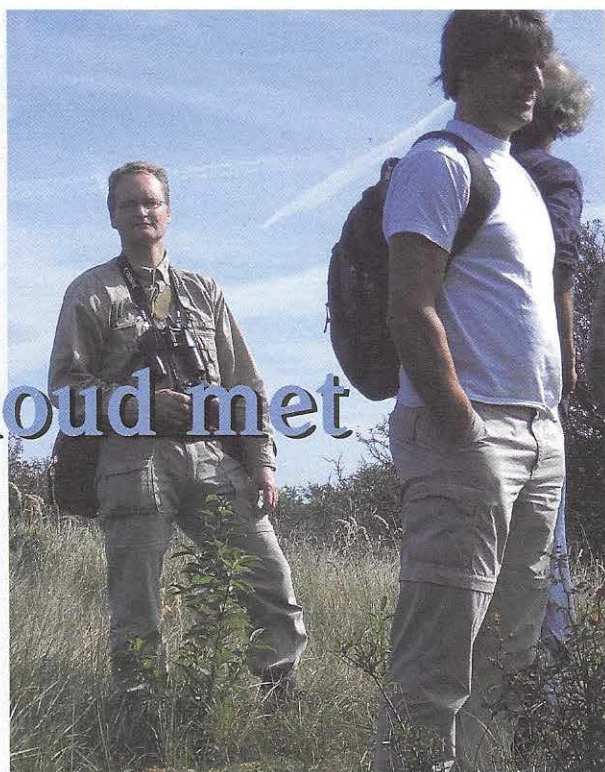
Toekomst Duinbehoud met Mike Mannaart

ARNOUD VAN DER MEULEN

Mike Mannaart is de nieuwe directeur van Stichting Duinbehoud. Een gesprek met hem over wat hem beweegt.

Stichting Duinbehoud zit momenteel in een overgangsfase, waarin door afnemende structurele subsidies steeds meer projectmatig gewerkt moet worden. Bovendien heeft Duinbehoud een tijd met onderbezetting en zonder directeur gewerkt, waardoor het werk zich aardig opgestapelde. Geen gemakkelijke start voor een nieuwe directeur. Toch koos Mike ervoor om de uitdaging aan te gaan. Mike: "In de praktijk blijkt dat de structurele waakhondfunctie van Stichting Duinbehoud van groot belang is voor de bescherming van de waardevolle natuur aan onze kust. Er blijven namelijk ontwikkelingen op de duinen afkomen die de natuur- en belevingswaarden aantasten. Dat is de belangrijkste reden geweest waarom ik heb gesolliciteerd. Daarnaast vind ik het leuke van zo'n kleine organisatie dat de directeur zich naast managementtaken ook bezig kan en moet houden met interessante projecten, visievorming en beleidsbeïnvloeding." Dat klinkt allemaal heel serieus. Maar gelukkig combineert Mike die ernst met een gezonde dosis relativiseringsvermogen en humor, die de sfeer in de organisatie ten goede komt.

Fossielen zoeken in de kalkrotsen aan de kust van Bois de Cise, Frankrijk 2007 (foto: Sonja van Ast).

Hoe het begon

Als geboren Zaankanter woonde Mike als jochie van 8 op een keileembult in Friesland. Daar verzamelde hij onder andere fossielen. Die fossielen wekten zijn interesse voor de levende natuur. In zijn kinderjaren ging Mike vaak ook naar het Noord-Hollands Duinreservaat. Op zeker moment verhuisde de familie Mannaart naar het westen van het land. Mike: "Ik ging vaak alleen, of met vrienden, vogels kijken in de Amsterdamse Waterleidingduinen. Toen ik 16 was kreeg mijn interesse voor de levende natuur meer diepgang. Ik volgde de IVN-natuurgidsencursus, ging vogels inventariseren in SOVON-verband en verdiepte me in de plantenwereld. Wetlands en kustgebieden hadden toen al mijn interesse." Aan het einde van zijn laboratoriumopleiding koos Mike dan ook voor een milieustage bij het Rijksinstituut voor Visserijonderzoek in IJmuiden. Een loopbaan in de natuur- en milieusector was gestart.

Buitenlandse natuurbeschermingservaringen

Mike vervulde zijn vervangende dienstplicht als onderzoeksassistent bij het Centrum voor Estuariene en Mariene Ecologie (NIOO-CEMO) in Yerseke. Daar hield hij zich bezig met het bodemleven in de Deltawateren en de scholeksters in de Delta en Deense Waddenzee. Bij het NIOO had Mike veel contact met buitenlandse onderzoekers, waardoor hij na zijn dienstitijd terecht kwam langs de kusten van de Witte Zee in Rusland en de Indische Oceaan in Kenia voor diverse ecologische onderzoeksprojecten. Mike: "Onderzoek in die landen verloopt duidelijk anders dan hier. Daar speelt onzekerheid veel meer een factor: is er wel vervoer om ergens te komen? Zijn er geen onlusten en is die epidemie nu wel of niet over?"

Zo gebeurde het in Kenia dat ik vogeltellingen deed met een klein tweepersoons vliegtuigje, dat enige weken erna met twee collega's in zee stortte. Die hebben het gelukkig overleefd, maar het leert je wel relativeren”.

Steltlopers en recreanten

Na zijn vervangende dienst studeerde Mike Natuur- en Milieubeheer aan De Hogeschool Delft. Mike: “Voor mijn afstudeeronderzoek ging ik naar Canada. Ik onderzocht daar de verstoring van steltlopers door recreanten op een schiereiland in het meer van Ontario. De lokale natuurbeschermers wisten niet van mijn komst en waren het totaal niet eens met mijn onderzoeksopzet (die in Nederland gebruikelijk was): grofweg op de vogels aflopen en kijken wanneer ze opvliegen. Toen heb ik de lokale partijen betrokken bij het opstellen en uitvoeren van een nieuw onderzoeksplan. Voordat de trekvogels kwamen, heb ik op een deel van een strand een raster van paaltjes gezet. Ik moest wachten totdat er recreanten langskwamen en dan van een afstand aan de paaltjes afmeten wanneer de vogels opvlogen. Alleen kwam de trek dat jaar pas laat op gang. Het was namelijk het koudste voorjaar in tachtig jaar. Dus, ik moest eigenlijk al weer naar huis voordat het zover was. Door keihard werken en inzet van de lokale vrijwilligers heb ik het onderzoek uiteindelijk toch goed af kunnen ronden.”

Groene wetgeving

“Daarna heb ik verschillende banen gehad, ik doceerde onder andere natuurbeheer aan de Hogeschool Delft en ik deed bodemonderzoek. De laatste acht jaar was ik beleidsmedewerker voor de Milieudienst IJmond. In mijn vrije tijd gaf ik excursies voor het IVN.” Na een van die excursies werd Mike benaderd om de groene adviestak voor de Milieudienst op te zetten. Mike ging in op dat

Eidereendenonderzoek in de Baai van Kandalaksha, Rusland 1994 (foto: Mike Mannaart).

Mike tijdens vogelonderzoek in Presqu'île Provincial Park, Ontario, Canada, 1997 (foto: Mike Mannaart).

voorstel en hij adviseerde uiteindelijk zo'n veertien gemeenten en de provincie Noord-Holland over groene wetgeving. In die adviesfunctie kwam hij de Stichting Duinbehoud voor het eerst tegen. Naast zijn functie bij de Milieudienst gaf Mike les in natuur- en milieuvakken op een universiteit in Thailand en werkte hij mee aan een advies voor de Bulgaarse overheid over de implementatie van de Habitatrichtlijn langs de Zwarte Zeekust. Mike: “Zo terugkijkend heb ik al veel ervaring opgedaan, maar ik ben nog steeds niet uitgeleerd en studeer nu parttime Natuur- en Milieuwetenschappen met als specialisatie milieubeleid aan de Open Universiteit Nederland.”

Toekomst bij Duinbehoud

Mike: “Onze waakhondfunctie voor de bescherming van de natuur aan de kust is ontzettend belangrijk, ook voor de toekomst. Daarom werken we aan een nieuwe organisatie die de toekomst met meer financiële zekerheid tegemoet kan zien. We denken daarbij aan het werven van meer donateurs, het verwerven van betaalde adviesopdrachten en het intensiveren van de samenwerking met andere organisaties. Alleen door goede (internationale) samenwerking tussen de natuur- en milieuorganisaties kunnen we effectief het natuur- en milieubelang behartigen. Want de duinen staan niet los van Noord- en Waddenzee en het achterland en vice versa. Daarnaast behoort ons kustgebied tot een veel groter, internationaal ecosysteem. Samen heeft de natuur- en milieubeweging in Nederland een hele grote achterban en kan zij een aanzienlijk politieke invloed hebben. Een grote uitdaging voor mij is de coördinatie van de organisatieverandering van Duinbehoud en de samenwerkingsnoodzaak. Gelukkig bleek tijdens het consulentenweekend dat ik er niet alleen voor sta. De consulenten, bestuursleden en bureaumedewerkers vormen een inspirerende club mensen. Met hen moet het me lukken om de Stichting Duinbehoud beter op de kaart te zetten!”

ARNOUD VAN DER MEULEN IS MEDEWERKER BELEID EN ECOLOGIE BIJ STICHTING DUINBEHOUD